

Knjiga i ja – zajedničko odrastanje

Mama uvijek ponosno govori da sam jako rano naučio slova. Ne sjećam se detalja, ni kako sam naučio čitati, ali znam da su se ta slova nekako sama od sebe pretvarala u riječi. Prvo su to bili nazivi automobila, a polako i druge riječi koje su me zanimale. Osjećao sam se važno jer sam sam mogao doznati ono što me zanima. To je prvo čega se sjetim kad je čitanje u pitanju – ponos - jer sam mogu odgonetnuti što me zanima, a to me poticalo da istražujem dalje. Malo pomalo, riječi su se pretvarale u rečenice, rečenice u priče, a priče u knjige koje su mi otvorile posve novi svijet. I sve je postalo jasnije.

Priče za laku noć, koje sam znao napamet, i svake večeri iznova s nestrpljenjem čeka trenutak kad će Tomica spasiti svoje prijatelje iz nevolje da mogu mirno zaspati, prestale su me zanimati. Počeo sam tragati za novim avanturama, obožavao sam Titanik, istraživao sam konstrukciju broda, broj komora, broj putnika, rutu plovidbe i detalje nesreće.

Dok sam čitao, nisam se osjećao osamljeno, iako nije bilo nikoga oko mene. Bio sam u svijetu koji sam izabrao, okružen likovima koje sam zamišljao kako izgledaju, uspoređivao s ljudima koje znam i razmišljao na koga me podsjećaju. Ono što me posebno veselilo, jest da su me uvijek čekali, bez obzira kad sam im se vraćao.

Kako to biva i s ljudima, tako mi se nisu svidjele ni sve knjige koje sam morao pročitati. Od nekih sam jednostavno odustao jer su me naljutile. Radnja se nije razvijala u smjeru u kojem sam htio niti su likovi htjeli postati zanimljivi, iako sam im glasno govorio što im je činiti. Oni su se tvrdoglavo držali svojih dosadnih radnji. To nije bio slučaj s likovima u knjizi „Putovanje oko svijeta u 80 dana“. Uživao sam u njihovim avanturama, zamišljao sam ih i detaljno proživio svaku njihovu pustolovinu.

Jedno prilikom, kad su nam u školi govorili o važnosti čitanja, pročitali su priču o djeci kojima je padala prašina na dušu jer im se nije čitalo. To me jako zabrinulo, čak malo i prepalo, jer nisam htio da nikome padne prašina na dušu i nekako sam se nadao da svi razumiju da moraju čitati. Ne onako da prelaze preko teksta i slova da ne razumiju i ne vide poruku, već da se probiju kroz vanjsku membranu riječi i zapravo im dospije do duše jer se onda gubi cijela poanta čitanja. Nadam se da svi roditelji to razumiju jer su oni prvi koji djeci mogu pomoći da se probiju do srca knjige i upiju njenu snagu.

Čitanje je važno jer nam otvara potpuno nove svjetove i svaka knjiga je nova prilika da nešto naučimo, da prepoznamo neke likove, da stvorimo junake, da vidimo što želimo postati, a što ne želimo. Ali među knjigama, kao i među ljudima, ima onih koje treba izbjegavati. Ono što čitamo, utječe na nas, poruke koje dobivamo trebale bi nam pomoći da rastemo, budemo bolji, tolerantniji, da razumijemo ono što nam je strano i da bolje razumijemo ono što nam je već poznato.

Baš poput važnosti stvaranja odnosa među ljudima, važno je povezivati se i s različitim knjigama kako bismo bili otvoreniji i spremniji prihvatiti nešto novo i nepoznato. Svijet se mijenja neslućenom brzinom i ako nismo spremni učiti i pratiti ga, ostat ćemo zatrpani.

U knjigama se krije puno znanja, kulture, poruka, savjeta, ali i zabave. Sve nas to čini većim ljudima koji će jednog dana biti uzor svojoj djeci, ali i drugim ljudima koje će potaknuti da budu - različiti u jednakosti.

Fran K. (MYP3)